

Böszörményi Gyula

GERGŐ

és az álomvámplérok
2.

Böszörményi Gyula

**Gergő
és az álmovámpírok II.**

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged

Írta: Böszörményi Gyula
Illusztrálta és a borítót tervezte: Fábíán Noémi

ISBN 978 963 9708 31 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó 2008-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Bágyoni József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Előzmények

Én, Tekercses Ajtony, a Regösök Kéregtekercs-tárának gondnoka megállapítom, hogy a nyájas olvasó eme varázslatos pillanatban épp a Gergő és az álmovámpírok második kötetét tartja a kezében. Remek! Talán azért teszi ezt, mert olvasta az első részt, és kíváncsi a folytatásra? Vagy nem is hallott még a fent nevezett könyvről, de a sors különös fintora folytán a második kötet került elsőként az útjába?

Mindegy, ne feszegessük!

A lényeg, hogy akár így, akár úgy (vagy még úgyabul) van, nem árthat felidézni, miféle kalandok, bűvös és kacifántos események történtek eddig hőseinkkel. Helyezkedjünk el tehát kényelmesen... Megvan? És lássuk, hogyan is volt eddig...

A Gergő és az álmovámpírok első kötetében Réti Gergő, azaz Farkas, a varázstudók világában közismert srác fontos állást tölt be az Álomfelügyeletnél. Csempészek, bűnözők, félrelépett koboldok, rossz életű álomvarangyok után révül a Tetejetlen Fa legkülönbözőbb világaiban, hogy letartóztassa őket, ha teheti. A sorsával valahogy mégsem elégedett. Nyugtalanság gyötri, mivel úgy érzi, hogy másra született. A „véletlen” (mint tudjuk, ilyesmi valójában nem létezik) Gergő birtokába juttatja a korábbi főtáltos, Kende varázstérképét, melyben Karto, Grá fia, a teremtmény lakik. Ugyan e különös kis fickó meglehetősen szófukar, ha titkokról kérdezik, annyit azért Gergő megsejt, hogy valaha a fiatal Kende hatalmas útra indult, a Világfa egy olyan pontjára, ahova csakis a kiválasztottak juthatnak el. Farkasnak, az ifjú sámánnak ettől kezdve szinte rögeszméjévé válik, hogy felkeresse Kende táltos egykori úti célját, így nyomozásba fog.

Történetünk másik főhőse Gergő húga, a lassan szép, fiatal lánnyá serdült Botlik Zsófi, akit az Álomvilágban Bűvellőként ismernek. Az Erdélyi-havasokban rejtező

Rontáselhárítók és Szörnyszivatók Árnjurtájának Kollégiumában tanuló, leendő rontásűző váratlan boszorkánytűz-üzenetet kap Budapesten élő barátnőjétől. A wicca boszorkány zaklatott segélykiáltásából csupán annyi derül ki, hogy Büvellőnek azonnal haza kell térnie. Zsófi elkéredzkedik az Árnjurtából, s végül a Hajógyári szigeten talál rá hetek óta rejtőzködő barátnőjére. Épp csak néhány szót válthatnak egymással, mikor fekete köpönyeges, felfegyverzett varázstudók rontanak rájuk. Bár a lányok derekasan ellenállnak, végül mégis elfogják őket.

Gergőt a nyomok Pusztajáró Tashoz, a Valóságban letelepedett, nyugdíjas garabonciához vezetik. Tas egykor a legjobb barátja volt Kendének. Kapcsolatuk épp akkor szakadt meg, mikor a fiatal táltosjelölt elindult titokzatos útjára. Az öreg garabonciás szívesen segít a sámánfinak: elviszi őt Csartadorosra, az Álomvilág legforgalmasabb kereskedelmi központjába, mivel valaha a fiatal Kende is onnan indult, követve Karto, Grá fia homályos útmutatásait. Gergő életében először lát trappokat (az álmok „kellékeit” szállító „kamionokat”), s megismerkedik néhány álomstoppossal, akik trappokra kéredzkedve kóborolnak a Világfán. Miután a varázstérkép kijelöli számára a következő állomást, és a sámánfi rádöbben, hogy mindvégig titkos kísérője is akadt Tanarilla, a tündérlány személyében, úgy dönt, maga is álomstoppossá lesz.* Kilép az Álomfelügyelettől, majd megismerkedik Sárláb Senyő trappsofőrrel, aki mindkettejüket szívesen felveszi Kászon nevű, eleven kutyafejet mintázó trappjába. Irány Színsziti, a Nyugati Varázsvilág legcsodásabb álomvárosa.

Mindeközben Zsófit és barátnőjét egy nedves, rideg földalatti pincében elrablóik vallatóra fogják. Hódfarok

---

* Az első kötet majd minden fejezete egy-egy naplórészlet. Gergő kalandjait Tanarilla írja le, miközben eleinte titkon, majd nyíltan a sámánfi mellé szegődik. A Zsófi-val történeteket pedig Monyákos Tuba, az Álomfelügyelet ügynöke, hírneves lidérc jegyzi le. Nincs ez másként a folytatásban sem.

néne határozott közbelépésének köszönhetően kiderül, hogy a fekete köpönyegesek az Álomfelügyelet ügynökei (köztük Monyákos Tuba, aki súlyosan megsebesült a Büvellővel folytatott varázspárbajban). Az osztag Böffeg sámán, a Keleti Varázsvilág jelenlegi, megbízott vezetőjének utasítására cselekedett. A „hivatali túlkapást” a lányok hamar megbocsátják, mikor Böffeg elmondja, hogy az egész Keleti Varázsvilág, sőt, maga a Tetejetlen Fa sorsa múlik a teljes titoktartáson. Büvellő megtudja, hogy barátnője akaratlanul a Nagy Titok birtokába jutott, ezért próbálták őt elfogni az ügynökök, mielőtt véletlenül kikotyogná valahol – ami valójában lehetetlen lett volna, hisz a lányt erős átok kényszeríti hallgatásra. Hódfarok néne biztatására végül Böffeg sámán beleegyezik, hogy Zsófit is beavassák a rejtélybe. Kiterjesztik rá Torda-átkát, mely a Rémálmok Birodalmába üzi azt, aki kívülállóknak is elárulja, hogy Kende táltos halála óta nem találják utódját, az új főáltost. Ha pedig a Keleti Varázsvilág a nyár végéig nem bukkan rá a kiválasztottra, az egész Álomvilág, a Világfa teljessége pusztulhat el emiatt.

Zsófi azt is megtudja, hogy az Álomfelügyelet titokban expedíciót készül küldeni a Tetejetlen Fa ismeretlen területeire. A tündérek ugyanis birtokában vannak a csodás Kamorka-tükrének, mely feltárta előttük, hogy egyetlen ember, az Álmodó tudja, ki az új főáltos – csak-hogy ez a személy egy éber, vagyis tökéletesen bűbájtalan figura. Kamorka-tükrének segítségével az expedíció érzékelheti, hogy a Valóságban mikor szenderül el az Álmodó. Így érte mehetnek az álmába, azonosíthatják és kikérdezhetik.

Természetesen Zsófi is részt akar venni a veszedelmes vállalkozásban, melybe a Világfa legkülönösebb bűbájosait válogatták össze. Az engedélyt erre is megkapja, s csak az okoz számára némi zavart, hogy a táltoskeresők között szerelmét, Tündefi Irneket is megpillantja. A merész csapat különleges járművet kap a küldetéshez. Az

Éjtáltos hatalmas álmjáró, négy szinttel, rengeteg kabinnal, népes személyzettel. A gépházban hátborzongató motorok dohognak, melyek szellemszusszal* működnek, karbantartásukat pedig Kísértő Csorna, a gyanús küllemű egykori sámán látja el, ki maga is kísértet.

A táltoskeresők végre útra kelnek, de a vállalkozás nem megy oly simán, mint remélték. Az Álmodó nyomait követve a galetkik** világába kerülnek, mélyen a hegyek alá, ahol Büvellőt elrabolja egy meglehetősen különös étvágyú banya. Szerencsére épp arra jár (ez sem véletlen, ugyebár!) Atvy Morodur, a galetki nyomozó, és segédje, a bolondos Kalafonia, akik kiszabadítják a számukra idegen világból jött Zsófit. Az expedíció nem jár sikerrel, az Álmodónak hűlt helye a galetkik között, viszont Morodur mestert és szolgálját véletlenül (haha, na persze!), akaratak ellenére magukkal viszik az Éjtáltos fedélzetén.

Büvellő és Tuba hamarosan igen jó barátságba keveredik a két galetkivel. Épp ezért dühíti őket, hogy – bár Morodur mester felajánlja nyomozói képességeit – Bőffeg sámán nem hajlandó a bölcs galetkivel megosztani a Nagy Titkot. Mikor azonban az expedíció sorozatosan tévútra jut, a fősámán mégis beadja a derekát. Morodur mester első megérzése nyomban az Álmodó nyomára vezeti őket. Kiderül, hogy a titokzatos éber gyakran jelenik meg Zsófi egyik ismerőse, a Valóságban lakó, felettébb rossz természetű Nemcsók Lujza álmaiban. A táltoskeresők ekkor csapdát állítanak a hölgy legközelebbi álmában, s lesben állva várják, hogy az Álmodó végre leleplezze magát...

Zsófi, azaz Büvellő története itt ért véget az első kötetben.

Gergő és Tanarilla Sárláb Senyő trappjában száguldoznak egyik kereskedelmi állomásról a másikra. A

---

* A fogva tartott, gonosz kísértetek kipárolgása.

** A galetkikről részletesen olvashatsz a Gergő-könyvek szerzőjének *Rúvel hegyi legenda* c. regényében.

sámánfinak hamarosan feltűnik, hogy követik őket. Az illető mérhetetlenül ronda, alacsony, sebhelyes koponyáját daróccsuklyával fedi, melynek sötétjéből vörösen izzó szempár vizslatja az Álomvilágot. Senyő borzadva osztja meg tudását Farkassal és Tanarillával: a tömzsi fickó egy álmovámpír. Ezek a visszataszító, mindig magányosan kóborló szerzetek egykor a Valóságban éltek, de oly rettenetes bűnöket követtek el, hogy haláluk után nem távozhattak a Gyökérszintre. Az örök nyugalom helyett arra kárhoztattak, hogy más, bűnös ébe-
reknek okozzanak rémálmokat, elszívva életerejüket, s lelkiismeretfurdalást oltva beléjük. Az álmovámpírok általában olyanok nyomában járnak, akiket gonosz tetteik nyomasztanak; de akkor vajon ez az álmovámpír miért követi Gergőéket?

Kászon, a trapp, három utasával vidáman robog Színsziti felé, mikor a hegyekben útjukat állja egy csapat álmovámpír. A heves varázspárbajt elvesztik. Senyő az úttesten marad, ájultan. Farkast, Tanarillát és a sámánfi segítő állatát, Toportyánt pedig egy olyan szigetre hurcolják, mely fölött mindig fekete az égbolt. Hosszú időn keresztül csupán Hurtuba – az álmovámpír, aki korábban kitartóan követte Farkast – vált velük néhány szót. A koszos cellában kucorgó rabok hamarosan rádöbbennek, hogy a Tetejetlen Fa legaljára, a Gyökérszint alatt hőmpolygó Sártenger közepébe hurcolták őket...

Itt ért véget Gergő, azaz Farkas sámán története az első kötetben.

És most jöjjön a folytatás!

1.
Álomszakadás

2005. május 31. (részlet Monyákos Tuba naplójából)

Jócskán elmúlt éjfél, mire az *Éjtáltos* rátalált Nemcsók Lujza álmára.

– Mélyen alszik – jelentette Tündefi Irnek, aki folyamatosan figyelte Kamorka-tükrét. – A férje szintén ebben az álomban tartózkodik.

Büvellő már kiheverte a derengésből való visszatérés meg-
rázkódtatását, ami részben a vajákosaink gyógyfőzetének
volt köszönhető. Amint talpra tudott állni, a révülő lány
rögvest velem tartott, hogy a „bakon” kövessük figyelem-
mel az eseményeket.

– Szellemszusz-motorok negyed erőre! – adta ki utasítá-
sát Hullámtörő Horka. Tölcsér formájú csöbe kiabált, ami
egészen a gépházig vitte a hangját. A táltoskapitány kemé-
nyen megvetett lábbal állt a „bak” közepén, két erős mar-
kába fogva a gyeplőket, melyekkel az *Éjtáltost* irányította.

– Előttünk a keresett álom! – jelentette az egyik matróz.

– Büvöljétek átlátszóvá a falakat!

Horka parancsára az *Éjtáltos* „bakjának” eleje semmivé
foszlott. Ez persze csupán illúzió volt. A sárral tapasztott,
döngölt sövényfalak továbbra is a helyükön maradtak,
csakhogyzentúl nem rekesztették ki a fényt.

Még mindig az Álomidő kavargásában suhantunk,
a ködös pászmákon túl azonban felderengett Nemcsók
Lujza álomvilága. Kicsiny terület volt a Törzsszint egyik
hasadékanak mélyén. Csupán a Csipetke utcai bérház, s
néhány szomszédos épület alkotta, a szélei viszont fekete
gomolygásba veszttek. Az éber asszonynak túl szegé-
nyes volt a fantáziája ahhoz, hogy tekintélyesebb méretű
álmovilágot teremtsen.

– Készüljetek! – szólt ránk Böffeg sámán. Az öreg varázstudó az utóbbi órákban falfehérré vált az idegeskedéstől, arról nem is beszélve, hogy folyton tördelte a kezét.

A figyelmeztetése azonban jókor jött. Oldalba böktem Büvellőt, aki nyomban leereszkedett a „bak” csigalépcsőjén. Alig két perccel később már az *Éjtáltos* hatalmas ajtaja előtt várakoztunk, Rosszfű Róna, Atvy Morodur és két matróz kíséretében.

– Amint landoltunk Nemcsók Lujza álmának szélén, mi kiszállunk – morogtam feszülten.

– Nem lesz semmi baj, Monyákos uram – próbált nyugtatni a galetki. – Szerintem azonnal felismerjük az Álmodót.

– Ti csak mutassatok rá – Rosszfű Róna gonosz vigyorra húzta májfoltos ajkait. Karmos keze a szoknyája korcába tűzött bűbájostorán nyugodott. – A többi az én dolgom.

– Semmi szükség rá, hogy Lujza álmában varázspárbajt robbantsunk ki – vélte Büvellő. – Ha az Álmodó ellenáll...

– Remélem, úgy lesz! – vágott a lány szavába a banya. – Szívesen megbékácsókolnám a gyerekkínzó sündörgőjét.

Az *Éjtáltos* hatalmas törzse nagyot rándult, s miközben megállt, kintről halk csikorgást hallottunk.

– Horka megkocogtatta az egyik épületet – mondtam.

A matrózok nekiveselkedtek a kapunak, és kinyitották azt. Nemcsók Lujza álmának áporodott levegője beáramlott a folyosóra, gyanús szagokat hozva magával. A rámpa lecsapódott az aszfaltra, épp a járdaszegélynél. A Gölödin utcát láttuk magunk előtt.

– A sarkon túl lesz dolgunk – mutatott előre Büvellő.
– Legyetek óvatosak!

Mind a négyen letrappoltunk a rámpán. Aggodalmas pillantást vetettem hátra. A matrózok az ajtó két oldalán álltak, kezükben csataostor vibrált. Várni fognak ránk, míg fel nem bukkanunk, remélhetőleg az elcsípett Álmodóval együtt.

Alig tettünk meg néhány lépést a Gölödin utcában, mikor különös zaj ütötte meg a fülünket. Mintha óriás darazsak vertek volna fészket a sarkon túl, a zúgás betöltötte az egész, kicsinyke álmovilágot. Rosszfű Róna figyelmeztetően bökött rozsdás orrával a sűrű levegőbe.

– Ez bizony rémálom! – jelentette határozottan. – Érzem a szagán!

– Mi kelti ezt a zajt? – nyugtalankodtam. – Gyűlölöm a rovarokat, különösen, ha fullánkjuk van.

– Szó sincs ilyesmiről, barátom – Morodur mester a fülét hegyezte. – Ezek beszédhangok. Rengeteg ember kiabál, vitatkozik egyszerre, a szavuk azonban összemosódik, így lesz belőlük zúgás.

Elértük végre az utcasarkot. Rosszfű Róna lesett be elsőnek a Csipetke utcába, majd rögtön vissza is kapta a fejét.

– Jobb lesz, ha ezt Büvellő veszi szemügyre. Az éberek bolondságain én nem tudok eligazodni.

A révülő lány kilépett a sarok mögül, mi pedig követük őt. A Csipetke utcát zsúfolásig megtöltötték a különböző kis- és nagyteherautók, targoncák és biciklik. Mindegyiken valamilyen cég jelzése virított, sofőrjeik színes egyenruhákat viseltek. Ők tülekedtek, ordítottak egymással, miközben dobozokat, tasakokat, zacskókat próbáltak beegyensúlyozni a ház boltíves kapuján.

– Házhozszállítók – mondta Büvellő. – Nemcsók Lujza rémálma tehát arról szól, hogy a telefonon rendelt holmik egyszer elborítják őt.

– Gyerünk közelebb! – javasolta Atvy Morodur. – Ha jól sejtem, az Álmodó valahol a tömeg sűrűjében lesz.

– Tartsátok nyitva a szemeteket, de ha megpillantjátok a fickót, egyedül ne harcoljatok – Büvellő kézbe vette bűbájostorát. – Veszélyes lehet.

A Csipetke utcai bérház udvara eszelős kirakodóvá-sárra emlékeztetett. A rikító öltözékekben tülekedő szállítók egymást szidták, taposták, löködték. A Nemcsók házaspár lakásának ajtaja tárva-nyitva állt, odabent böm-

bölt a tévé. A fejünk fölött komor esőfelhők takarták az eget, azzal fenyegetve, hogy eláztatják a gyülevész népséget. A körfolyosókon, egészen a legfelső emeletig, korlátra támaszkodva álltak a lakók. A legtöbben hahotázva nevettek, arcuk eltorzult a gúnyos kacajtól, és egymásnak mutogatták a szerintük legmulatságosabb jeleneteket. Visszataszító látványt nyújtottak, az biztos, de gyorsan emlékeztettem magam, hogy ők csupán álomszereplők.

– A körvonalaik! – hívta fel a figyelmemet Büvellő a különös jelenségre. A szállítók, akik azon igyekeztek, hogy eljussanak csomagjaikkal a Nemcsók lakás ajtajához, mindannyian „derengtek”. Nem úgy, mint Zsófi, mikor a Valóságban járt, mivel ezek az emberek szintén Lujza „kitalációi” voltak, de a látvány nagyon is hasonlított.

– Váljunk szét! – ordította túl az iszonyú zajt Morodur mester. – Úgy nagyobb eséllyel találkozhatunk az Álmodóval.

Én a tárt ajtajú földszinti lakás felé indultam. Számos álomszereplőn kellett átverekednem magam, mire az ablakhoz értem, hogy bekukkanthassak. Az ajtóval nem is próbálkoztam. A küszöbön egymást taposták a szállítók, nem riadva vissza attól sem, hogy ököllel, könyökkel, fájdalmas rúgásokkal csináljanak helyet maguknak.

Nemcsók Lujza a nappali közepén toporgott, mindkét kezében egy-egy golyóstollal. A betóduló szállítók rohamát állva, egyszerre firkantott alá két átvételi elismervényt, majd dobatta valamelyik sarokba a csomagot. Közben pufók arcán könny patakzott, szája pedig folyamatosan segítségért kiabált.

– Nincs már hely! Könyörgöm, ne hozzanak több csodaszerkentyűt!

– Sajnálom, asszonyom, ön rendelte! – vágott vissza a kézbesítő, aki épp soron következett. – A kutyaszörtelelítő mágnéspárna egyébként is remek vétel.

– Nincs is kutyám – zokogott Nemcsók Lujza. – A rendelést sem én adtam le!

Oldalra mutatott. Tekintetemmel követtem az ujját, s a megdöbbenéstől elakadt a lélegzetem. A fal mellett álló asztalkán négy telefonkészülék sorakozott. Mindegyik teljesen magától tárcsázta, nyomkodta a saját billentyűit, majd géphangon adta le a következő rendelést. A hátorzongató rémálomban Nemcsók Lujza képtelen volt megálljt parancsolni a vásárlás örületének.

– Megtaláltam! – Morodur mester kiáltásától egész testem összerándult. Az udvar túlsó feléből jött a hang, s alig tudott átszökkeni a csomagszállítók feje fölött. Nekiveselkedve kezdtem átfúrni magam a csípők, combok, pocakok kavargásán. Most nem volt épp előnyös a lidérc magasságom.

Villanásnyi időre pillantottam csak meg ismerős arckat. Láttam Büvellőt, aki ugyanarra tartott, mint én. Bizonyára szintén meghallotta a galetki ordítását, s most azon volt, hogy mihamarabb a segítségére siessen. Rosszfű Róna fekete szoknyája az ellenkező irányban komorlott ki a szállítók közül, de azután mindjárt el is tűnt.

– Megyek már! – kiabáltam egyre kétségbeesetten.
– Mindjárt ott vagyok!

Hirtelen beleütköztem valakibe. Az illető narancsárga szabadidőnadrágot, strandra való gumipapucsot és lyukacsos atlétatrikót viselt. Néhány pillanatig egymás szemébe néztünk, s én felismertem őt.

– Nemcsók úr! – szaladt ki a számon. A madárfejű hapsi bosszúsan fújt egyet, majd hátat fordított nekem, és eltűnt a tömegben, egyenesen a kapu irányába. Látszott rajta: nem túl boldog attól, hogy a felesége rémál-mában kénytelen szerepelni.

Most azonban az Álmodót kellett elkapnunk. Kezembe vettem a bűbájostoromat, és a kapubejáró félhomálya felé törtettem. Itt még nehezebb volt haladni, mivel a kézbesítők egymáshoz szorultak. Egyetlen szemvillanásra meg-láttam Morodur mester inas testalkatát, durva köpönyegét. A galetki meglepő fürgeséggel kígyózott a csomagszállítók között. Ezt a képességét bizonyára a szűk barlangjáratokban sajátította el. Már-már beértem őt, ekkor azonban utamat állta három hatalmas szállító, akik egy vadonatúj gyógykanapéval törtettek keresztül a kavargáson.

Mire sikerült megkerülnöm őket, Morodur mesternek nyoma veszett. A galetki bizonyára az Álmodó után ment, nehogy szem elől tévessze.

Megrázkódott a ház, s vele együtt az udvar. A csomagszállítók úgy dőltek egymásra, mint a kártyavár lapjai. Néhány pillanatra rémült csend telepedett a Csipetke utcára, de csak azért, hogy a következő rengés háromszor akkora üvöltést váltson ki. A pánik fergetegként söpört végig az álomszereplőkön.

Azonnal megértettem, mi történt. A jelenséget, mely leginkább a Valóság földrengéseihez volt hasonló, álm-rengésnek nevezik a révülők. Olyankor következik be, mikor az álmvilágot teremtő ébert valaki hevesen ébresztgetni kezdi odaát. Minden egyes rázkódással nőtt a veszélye annak, hogy a rengés hasadékokat hoz létre Lujza álmában.

– Vissza az *Éjtáltosra!* – rikoltotta fülembé Rosszfű Róna. A banya nem érte be ennyivel: megragadta a grabancomat, a vállára dobott, és bűbájostorából taszító átkokat szórva, rohanni kezdett velem. Mögöttünk Bűvellő szaladt lélekszakadva.

Nemcsók Lujza rémálma úgy hánykolódott, mint egy gyomorgörcsös bálna. Az aszfalton repedések keletkeztek, az épületek homlokzatáról előbb téglák, majd hatalmas kőkoloncok záporoztak. Mielőtt kiérhettünk volna az utcára, Rosszfű Róna vállán billegve láttam, hogy a körfolyosók leomlanak.

Az *Éjtáltos* kitarzott, de az álomrengés azzal a veszéllyel járt, hogy egyszerűen kettétépi az álomsuhanót. Végigrohantunk a Csipetke utcán, majd befordultunk a sarkon. A banya ekkor végre a saját lábamra állított. A rámpa tetején várakozó matrózok arcán halálfélelmet láttam. Hevesen integettek felénk, és a karjukat nyújtották. Szinte bezuhantunk a folyosóra. Mögöttünk recsegeve ropogva összedőlt az egyik épület.

– Hol van Morodur mester? – üvöltöttem, félig vakon a kőportól.

– Üldözte az Álmodót, de nem láttam, ki volt az – felelt Rosszfű Róna.

A matrózok kezdték bezárni a kaput.

– Az egyikünk még odakinn van! – sikoltotta Büvellő.

– Sajnálom, kisasszony – kiáltott vissza a matrózok egyike. – Az álomszakadás minket is elpusztít, ha tovább maradunk.

Az *Éjtáltos* ajtaja döngve bezárult, és Atvy Morodur nem volt a fedélzeten.

* * *

Az álomszakadás iszonyatos robbanással járt, ami hajszál híján megpecsételte a sorsunkat. A középső fedélzeten több rés is keletkezett, a szellemszusz-motorok termében pedig elszabadult néhány gép, falhoz préselve a szolgálatot teljesítő masinalidérceket. Az Álomidő viharos óceánjában keservesen hánykolódtunk, mégis mindhárman felküzdöttük magunkat a „bakra”.

– A galetki odakinn maradt! – ordítottam Horkára,

mintha csak ő tehetne az álmorongásról. – Azonnal vissza kell mennünk érte!

– Már nincs hova visszamenni – felelt száraz hangon a táltoskapitány, s az átlátszó falakon túlra mutatott. A Törzsszint gyorsan távolodott, mégis jól látható volt a hely, ahol az imént még egy kicsiny, de teljes álmovilág gubbasztott. Mostanra ott más nem maradt, mint egy terebélyes, éjfékete hasadék.

– Valaki a Valóságban felébresztette Nemcsók Lujzát – szólalt meg komoran Böffeg sámán. – Ehhez varázserőre volt szüksége, hisz az asszony bűvölet alatt állt.

– Az Álmodó! – kiáltottam. – Bizonyára észrevette, hogy Morodur mester ráismert. A szökése érdekében attól sem riadt volna vissza, hogy elpusztítson minket.

– Ki volt az? Milyen a fizimiskája? – követelt válaszokat Böffeg sámán. Mi hárman tanácstalanul néztünk össze.

– Egyikünk sem látta – szólaltam meg végül én. – Hallottuk Morodur mester kiáltását, de a tömeg elállta az utunkat.

– Akkor tehát ugyanott vagyunk, mint korábban – Böffeg sámán már-már összerogyott az elkeseredettségtől. – Ráadásul elveszítettük a galetkit.

– Nem egészen! – Tündefi Irnek hangja a lenti pentagram-szobából szállt fel hozzánk. – Kamorka-tükre érzékeli Morodur mestert. Életben van!

Egyikünk sem értette, hogyan lehetséges ez. Ezüstujjú Balajtár, aki szintén a „bakon” tartózkodott, most a belső ablakhoz robogott, s kihajolva rajta, lekiabált a tündérnek.

– Az álomszakadás teljesen elpusztította Nemcsók Lujza álmát. Akkor hol a galetki?

– A törzsszinten mozog – felelt Irnek úrfi izgatottan. – Még soha nem láttam ehhez hasonlót, de Kamorka-tükre jelzi Morodur mester helyét. Hatalmas sebességgel száguld, méghozzá egyre közelebb a Valósághoz.

– A Valósághoz? – az álomvarázsló arca megnyúlt

a feszült töprengéstől. – Ez csakis úgy lehetséges, ha együtt utazik azzal, aki az álmorongást előidézte.

– Az Álmodóval van! – Büvellő izgatottan leste a Törzsszint távoli vidékeit, mintha pusztá szemmel is felfedezhetné rajta a két apró alakot. – Morodur mester meglátta a fickót, és üldözőbe vette. Az Álmodó megértette, hogy lebukott, ezért bűbájjal ébresztgetni kezdte Nemcsók Lujzát. Ezzel álmorongást idézett elő, amivel a saját életét is veszélyeztette, hisz maga is jelen volt az asszony álmában.

– De sikerült meglépnie, mielőtt a rázkódás darabjaira tépte a tenyérnyi világot – vettem át a szót Büvellőtől, mivel már én is értettem, mi történt. – Most sietősen a Valóság felé tart, hogy ott ismét elrejtőzzön előlünk. Atvy uram viszont tíz körömmel kapaszkodik az illettőbe, ezzel jelezve nekünk, hogy hol találhatunk rá.

– Az élete még nincs biztonságban – Böffeg sámánba hirtelen visszatért a tetterő. – Horka táltos, kövesd a Kamorka-tükre által jelzett útírányt! Ha nem sikerült az Álomvilágban, hát majd elkapjuk ökelmét a Valóságban!

– A két világ határát az *Éjtáltos* nem lépheti át – figyelmeztette a sámánt Horka. – Elvileg persze az álmjáró képes ilyesmire, de gondolatok csak bele, mi történne, ha megjelenénk a Valóságban! A Tíz Jurta Szövetsége szigorúan megtiltotta, hogy bármelyik járgányunk az éberek előtt mutakozzon.

– Ez most kivételes helyzet – érveltem kétségbeesetten, Hullámtörő azonban megrázta a fejét.

– *Nincs* kivétel! – harsogta. – Annyit tehetek, hogy a lehető legközelebb viszem az *Éjtáltost* az Álomvilág és a Valóság határához ott, ahol Morodur mester átlépi azt.

– Így legyen! – biztatta Böffeg sámán a táltoskapitányt. – A többit majd kitaláljuk ott és akkor.

A dolgok azonban sokkal rázósabb fordulatot vettek. Tündefi Irnek folyamatosan figyelte a jelet, amint követnünk kellett, Horka pedig biztos kézzel vezette az *Éjtáltost*. Hamarosan feltűnt előttünk a végtelenbe vesző, csillám-

fényű hártya, mely elválasztja egymástól a Valóságot és az Álomvilágot. Hátborzongató dolog volt belegondolni, hogy *ott, azon túl* már az éberek birodalma kezdődik.

Midőn Morodur mester egyetlen villanással átkerült a Valóságba, az *Éjtáltos* legalsó fedélzetén elszabadult a pokol. Iszonyatos robbanás rázta meg a járgányt, a falak fájdalmas sikoltással, dörrenések sorozatával válaszoltak a túlzott terhelésre. Hullámtörő Horka elvágódott, kezéből kicsúszott a gyeplő. Mi, akik a „bakon” tartózkodtunk, előbb a jobb, majd a bal oldali falnak vágódtunk, egymás hegyén-hátán fetrengve. Jó magam majd’ megfulladtam Rosszfű Róna könyökétől, a térdemet pedig az egyik matróz harapdálta kinyjában.

Az *Éjtáltos* pörgése végre lelassult, majd bizonytalanodva megállt. Mintha meredek sziklaperemen egyensúlyoznánk, úgy billegett alattunk a padló. Éppen kibogoztuk egymásba gabalyodott végtagjainkat, megállapítva, hogy az egyik matróz bal karja eltört, nekem pedig vér szivárgott a homlokomból, mikor a falon keresztül közénk siklott Kísértő Csorna. A szellem fakó ábrázatán azonnal látszott, hogy valami nagyon nincs rendjén.

– A szellemszusz-motorok termék oldala felhasadt – jelentette rideg hangon Böffegnek. – Az egész csarnokot elárasztotta a gőz. A szellemcsapdákból kiszabadult néhány féreg, de nem tudom hány, és milyenek. A legnagyobb vész azonban még ránk les. A szellemszusz-tartályok bűvös erőtere meggyengült, s lehet, hogy a kísértetek kitörnek.

– Mi okozta a robbanást? – kérdezte a sámán összetörten.

– Egyelőre képtelenség megállapítani – mondta Kísértő Csorna. – Annyi bizonyos, hogy a szellemszusz-motorok leálltak, a masinalidércek pedig félelmükben nem mutatkoznak. Idő kell hozzá, hogy előcsalogassuk az élőket, és munkára bírjuk őket. Ráadásul a szellemcsapda falaiból kiszabadult lények veszélyt jelenthetnek.

– A baj még ennél is sokkal nagyobb – Hullámtörő Horka, aki közben összeszedte magát, s immár ismét a pultjánál állt, kezében a lazára eresztett gyeplőkkel, gyászos hangon fordult rémült társaságunk felé. – A rovásjelek azt mutatják, hogy a váratlan robbanás a határnak lökte az álomjárót.

– Átszakítottuk az Álomvilág és a Valóság közti hártját? – Ezüstujjú Balajtár ezt szinte sikoltotta.

– Igen, bár csak félig – felelt a kapitány. – Ebben a pillanatban az *Éjtáltos* orra az Álomvilágban van, a hátulja azonban a Valóságba lóg. Bármelyik éber láthatja, ha épp ott jár, ahol kibukkantunk.

– Meg tudod állapítani, hol vagyunk? – kiáltotta a pánikhoz közel Böffeg sámán.

Horka a pult rovásjelein matatott, majd biccentett.

– A Valóságban Budapesten, egész pontosan Kőbányán vagyunk láthatóak. Szerencsére éjszaka van, s ha jól érzékelnek a ráolvasásaim, egy néptelen gyártelepen meredezünk elő a földből. Éber egyelőre nincs a közelben.

Böffeg most Kísértő Csornához fordult.

– Azonnal indulj a motorcsarnokba, és hozd rendbe a szellemszusz-meghajtást! Amint lehet, ki kell vonszolniunk magunkat a résből, amit mi ütöttünk a két világ közé.

– Megteszem, amit tudok, de sok kézre lesz szükségem.

– Rendelkezz velünk! – biccentett Böffeg sámán.

A durva arcú izomkoloszsus nyomban maga mellé rendelte a legtöbb matrózt, sőt, vitte magával Ursurut, Balajtárt és Tündefi Irneket is.

– Nektek semmi hasznokat nem vehetem – nézett végig Büvellőn, Rosszfű Rónán és persze rajtam. Múltból derengő, halott tekintete tele volt megvetéssel, de ebben a helyzetben ezt fel sem vettem.

Hullámtörő Horka és Böffeg sámán a „bakon” maradt, hogy onnan segítsék a munkálatokat. Büvellővel – bár erre senki nem kért minket – először arra gondoltunk, hogy megpróbálnánk befogni a szellemcsapdákból elsza-

badult lényeket. Elvégre néhány polipfej, elemi rin, vagy fehér amőba, ha akar, hatalmas bajt okozhat a fedélzeten. Már-már indultunk a csigalépcső felé, mikor feltűnt, hogy Rosszfű Róna Böffeg sámánnal sutyorog az egyik sarokban. A banya valamiről nagyon meg akarta győzni az ideges öregurat, aki eleinte határozottan rázogatta a fejét, de végül hatalmasat sóhajtvá bólított. A leggyanúsabb az volt, hogy mindeközben gyakran pislogtak felénk, sőt, Róna olykor Büvellőre bökött karmos ujjával.

– Gyertek velem! – mordult ránk a banya, mikor faképnél hagyva Böffeget, elrobogott mellettünk.

– Mégis, hová megyünk? – kiáltottam rá türelmetlenül.

– A Valóságba, drágáim – kuncogott a banya. – Az Álmodó és Morodur mester itt fűrták át magukat a határhártyán. Amíg Csorna a motorjaival bogarászik, mi mégis csak megpróbáljuk elkapni azt az átokverte fickót. S ha közben még a galetkit is kiszabadíthatjuk, az tiszta haszon.

* * *

Az Álomvilágból farral félig kilógó *Éjtáltos* egyszerre mutatott rémisztő és mulatságos látványt. A búbájjal erősített, gallyfonatos burkolat számos helyen megsérült, sőt, néhol apró lángocskák ugráltak rajta. Az álomjáró törzse körül kék-smaragd-zöld fények vertek hullámot a levegőbe ott, ahol elmerült a másik világban. Ahogy kiléptünk belőle, lábunk alatt szilárd aszfaltot érezve, elborzadtunk a károkon, amiket akaratlanul okoztunk.

Való igaz, hogy egy gyártelep közepébe csöppentünk, de a rombolás még így is iszonyatos volt. Az *Éjtáltos* bedöntötte a vörös kéépületek egyikének oldalát, téglahalmokkal és szórványos tüzekkel hintve tele a környéket. Hatalmas csőrendszerek futottak szerte a gyárban, magas állványzatra szerelve, most azonban jó néhány vezeték eltört, habos levet fröcskölve a kövezetre.

Rosszfű Róna lehajolt, megmártotta ujját az udvaron átcsergendező „patakon”, majd hangosan kurjantott.

– Hiszen ez sör!

Értetlenül néztünk rá, majd Zsófi arca hirtelen felde-rült.

– Hát persze! – kiáltotta. – Ezek szerint a Kőbányai Sörgyár egyik telepére zuhantunk.

Meghökkenve néztem körül. Magas kőfallal ölelt, hatalmas területet láttam, számos lerobbant épülettel, a távolban ezüstösen csillogó tartályokkal. A sivár betont itt-ott fű verte fel, jelezve, hogy ha működik is az üzem, akkor sem folyhat benne valami buzgó munka. Erről tanúskodtak a rozsdás vashalmok tövében kucorgó, leeresztett kerekű targoncák is.

– Hol a gazdám? – riasztott fel gondolatainkból a követelőző visítás. Az *Éjtáltos* irányából Kalafonia robo-gott felénk, fiatal arcán dühös vicsorgással. – Hogy a bőr hűljön rátok, hájas vorpelbanda ivadécai! Hová tettétek a gazdám?

Rosszfű Róna már-már nyúlt a bűbájostoráért, hogy elhallgattassa a pimasz galetkit, amikor Zsófi közéjük állt.

– Próbálj lehiggadni, Kalafonia – kiáltott rá a szol-gára, aki úgy hadonászott két, a testéhez képest túlságo-san hosszú karjával, mint egy dühödt orángután. – Azért hagytuk el a biztonságot jelentő álmjárót, hogy megke-ressük Morodur mestert.

– Biztonságot? – dohogta a szolga megvetően. – Hisz majdnem felrobbantunk a nyavalyakórságtól sóhajtozó tákolmányotokkal együtt!

Szóra nyitottam a számat, hogy alaposan beolvassak a galetkinek, ám ekkor gunyoros hang csattant mögöttünk.

– Igazsága van a kiscsávónak, polgártársak, úgyhogy hegyezték a hallókátokat!

Megpördültünk. A félig leomlott épület roncsainak tetején három alak bukkant fel, s az éjszakai sötétségben, amit az őrlámpák igyekeztek elkergetni, még többen is

mocorogtak. Egész sereg volt tehát belőlük, így a vezetőjük bátran feszített a téglák halmán.

– Ki ez a majompótlék? – horkantott Rosszfű Róna. Máskor sem barátságos tekintete most kifejezetten gyilkos sugarakat lődözött a kissé pocakos, viszont rendkívül borostás fickó felé.

– Én hallottam már róla – súgta Zsófi, bűverővel töltve meg a varázsfegyverét. – Sőt, az egyik cimboráját személyesen is ismerem.

Már az első pillanattól fogva tisztában voltam azzal, hogy rémtündérekkel van dolgunk. A bőszen vigyorgó vezér ugyan embernek látszott, de mellette fekete köpönyeges, hájas szörnyeteg tornyosult, akinek az izgalomtól királykék fényben ragyogott félig fedetlen, szőrös háta. Hatalmas mancsában szívdárdát lóbált, mintha a következő szemvillanásban el akarná azt dobni. A parancsnoka azonban felemelte a maga aranyból készült, enyhén görbe végű botját – ami engem leginkább egy feszítővasra emlékeztetett –, és nyugalomra intette a zsirhegyet. A másik testőr, aki lópatás lábon járt, bár a teste és az arca gyönyörű volt, vörös fényű korbáccsal simogatta lágyan a bal tenyerét, jelezve, hogy kész használni a szerszámot.

– Nincs balhé, tesókáim! – recsegte a főnök, majd lebotladozott a téglahalomról. A két testőr követte őt. A beomlott épület mélyén több tucat rémtündér taszigálta egymást, közöttük pedig mintha egy pillanatra... Nem, bizonyára csak a szemem káprázott.

– Szóval, ki ez? – sisteregte odvas fogai között Rosszfű Róna, közel hajolva a tanítványához.

– A kövér Szíriza Dancs, körözött rémtündér – felelt sietve Zsófi. – A főnökük pedig...

– Sanyesz bátyó volnék, engedelmmükkel csókdosom a hölgyek kacsóit! – a borostás fickó alig négy lépésre torpant meg tőlünk, s bohókás, mély meghajlással köszöntött minket. – Csak nem durrdefekt, kedveskéim?

Az arany bottal az *Éjtáltos* felé bökött, de a választ meg sem várta.

– Mondhatom, ez aztán az égés, cimbik! A dolog veleje és sűrűje azonban ott kezdődik, hogy ti bizony némi kárt passzíroztatok bele az én palotámba, ami, ugyebár, itt látható mögöttem. Szívem szakad, de mit tegyek? Azt kell mondanom: *ejnye-bejnye!*

Ez előre megbeszélt jel lehetett, mert a két testőr nyomban megindult felénk. Szíriza Dancs felemelte dárdáját, hegyét Rosszfű Rónának szegezve, míg a társa Zsófi akart lesújtani a korbáccsal.

– Megállj, pacalképű! – süvöltötte az egykori rontó boszorkány. Oly veszedelmes arcot vágott, hogy Dancsnak valóban földbe gyökerezett a lába. – Előbb tisztázzunk néhány dolgot, azután szívesen pofozkodom veletek.

A rémtündérek vezére megjátszott hökkenettel magásra húzta a szemöldökét. Testőrei ugyan nem néztek rá, mégis *érezték*, hogy a pusztá akarataival visszafogja őket.

– Csevegjünk, dumcsizzunk, kvaterkázzunk, kérem tisztelettel? – kérdezte Sanyesz bátyó, arany botját lóbálva. – Erre én asztat mondom: miért ne?

– Rólad már hallottam a bátyámtól – vette át a szót Zsófi. – Ha jól látom, az ott a kezedben az Arany Pajszer.

A rémtündérek borostás főnöke elismerően biccentett.

– Botlik Zsófi kisasszonyhoz van tehát szédületes szerencsém – állapította meg. – Farkassal valóban összefutottunk egyszer. Bepofátlankodott a kis surmó a birodalmamba, a budai vár kazamatáiba. Akkoriban úgy hozta a balsors, hogy rövid időre szövetséget kötöttünk egymással.

– Valamit nem értek – Zsófi, bármilyen veszélyes is volt a helyzet, úgy viselkedett, mintha könnyed csevegést folytatna a rémtündérrel. – Tudtommal te a Várlabirintusi Tündérhercegség nagyfőnöke vagy. Akkor most hogy kerülsz ide, Kőbányára?

– Hosszú sora van annak, nyuszócica – vigyorgott

Sanyesz bátyó. – Való igaz, hogy egykor a vár alatt laktam, de az Arany Pajszer segítségével megnyílt előttem a lehetőségek kapuja. Én meg beléptem rajta.

– Ha jól sejtem, kihasználtad a Pajszer erejét – Zsófi töprengve szemlélte a fickó kezében sárgálló botot. – Gergő azt mesélte, a mindent kinyitó arany varázspálcát egykor itt, a Kőbányai Sörgyár területén lakó tündérmágusok fabrikálták. Szerintem meg sem kellett lendítened, elég volt felmutatni, és a rémtündérek behódoltak neked.

– Érezték a személyiségemből áradó bűvös erőt, amittől az éberek is rendszeresen bekábulnak a tévé előtt – Sanyesz bátyó meghersegett az állán az őszes szőrt. – Különbösen helyes a dörgés, révülő! A vár alól átköltöztem ide, a sörtermő kőbányai gyár pincéibe. S mondhatom: odavolnék a gyönyörtől, ha nagyon gyorsan elhúznátok innen a szennyest. Már így is elég kárt okoztatok.

A testőrök ismét megmozdultak, de Zsófi még nem fejezte be a mondandóját.

– Elveszítettük két barátunkat. Véletlenül nem láttátok őket errefelé?

A rémtündérek összeröhögtek, majd Sanyesz bátyó hamis mosollyal, szánakozva csóválta a fejét.

– Sajna, itt rajtatok kívül ma nem járt senki – mondta. – Azt azonban megígérhetem, hogy ha összefutnánk velük, azonnal dobunk nektek egy faxot, sms-t, vagy...

Fülrepszó üvöltés rázta meg a gyártelepet. A rémtündérek mögött hirtelen kitört a ribillió. A félig lerombolt épület sötét belsejében kavargás támadt, öklök csattantak, csontok reccsentek. A törmelék tetején hirtelen felbukkant egy kicsi, majomszerű alak, aki sűrű pofonzuhatagot ontott a rémtündérekre, akik az útjába próbáltak állni.

– Lávakő perzselje a torkod, orglingok játszanak a szemgolyóddal, és a hegy gyomra korduljon meg, miközben elemészt!

Kalafonia mesteri átká, ha nem is teljesült be, azért

megdermesztette a babonás rémtündéreket. A galetki kölyök nyert néhány értékes pillanatot, amire nagy szüksége volt. A törmelékdomb tetején állva téglákat hajigált a megzavarodott ellenség közé, míg egy sötét köpönyeges alak fel nem tántorgott hozzá.

– Morodur mester! – kiáltottam, ráismelve a megköztözött illetőre, aki próbált, de mégsem tudott a csuklóira hurkolt gúzsztól megszabadulni.

Ekkor aztán végképp elszabadult a hajcihő. A rémtündérek támadásba lendültek, s látszott, hogy immár semmiféle átokszóró tudomány nem fogja meghátráltatni őket. Fogalmam sem volt, a kis galetki mikor lopózott Sanyesz bátyóék mögé, de most nagy bajba keveredett. A gyárépületből legalább ötven rémtündér acsargott elő, félelmetes iramban rohanva felénk.

– *Bűbájistráng!* – rikácsolta Rosszfű Róna. Szoknyája redői közül kéken derengő lószerszámot rántott elő, s teljes erővel fejbe kólintotta vele a patás testőrt. A varázskantár rögvest a fickó fogai közé csúszott, mire a rémtündér négykézlábra esett, és ostoba képpel felnyerített.

– *Cséphadar!* – lendítette ostorát Zsófi is. A semmiből vadul suhogó cséphadarók bukkantak fel, iszonyú püfölést zúdítva Szíriza Dancsra. Jómagam Sanyesz bátyót szerettem volna némi rontásban részesíteni, de mire felemeltem a bűbájostoromat, a fickó szőrén-szálán eltűnt.

A baj azonban még csak most szabadult ránk igazán. Szíriza Dancs üvöltve menekült a cséphadarók elől, a patással pedig nem akadt több gond, mivel jámbor hátassá butult. A többi rémtündér azonban már-már elérte és leteperte a galetkiket.

– *Hóförgeteg!* – küldött újabb átkot a rohamozók felé Rosszfű Róna, majd korához és bő szoknyájához képest hihetetlen sebességgel futni kezdett. Én követtem a banyát, néhány botlasztó rontást suhintva a sötétben gomolygó ellenség felé. Azt nem láttam, hogy eltaláltam-e a valakit, de a fájdalmas üvöltések biztatóan hangoztak.

– Gyertek csak, förtelem férgek, gyertek! – sikoltozta Kalafonia a romhalmaz tetejéről kőzapot zúdítva a rémtündérekre. – A gazdámat nem adom!

Rosszfű Rónával elértük a galetkiket. A banya megvetette lábát az ingó téglákon, hangja mennydörgésként szállt.

– *Jegesmedve fogsora, jégzilánkok zápora!*

Az égből ezüstös csillanással hullottak a tűhegyes jégdarabok, számos rémtündért sebezve meg. Én közben előrántottam a késemet, és leoldottam Morodur mesterről a béklyókat. Szerencsére közönséges kötelekkel tartották fogva, így gyorsan végeztem a nyiszálással.

– Köszönöm, barátom – szólt a galetki, fájdalmas fintorral dörzsölgetve kivörösödött bőrét.

– Gyerünk vissza az *Éjtáltosra!* – adta ki az utasítást Rosszfű Róna, ma már másodszor, de Atvy uram hevesen megrázta a fejét.

– Akad még dolgunk errefelé – mondta, és állával a gyárépületek irányába bökött. – Az Álmodó ott van! A rémtündérekhez menekült, ők védik a nyamvadt életét.

– Akkor hát nem véletlenül bukkant ki éppen itt az Álomvilágból? – döböntem rá, bár nem értettem a dolgot.

– A rémtündérek híven szolgálják, rejtik és óvják – erősítette meg iménti kijelentését Morodur mester. – Az arcát nem láthattam, csuklyába bújt, de hallottam, mikor arról beszéltek, hogy az a hájas...

– Dancs! – segítettem ki.

– Az! Magával akarja vinni oda, ahol még nagyobb biztonságban lehet.

– Akkor tehát vagy most kapjuk el, vagy soha! – mondtam. – Ahhoz azonban át kell verekednünk magunkat...

Azt hittem, nagyobb bajba már nem keveredhetünk. Bár kapkodó beszélgetésünk közben Kalafonia téglái és Rosszfű Róna rontásai hátráltatták a rohamozó rémtündéretet, azok lassan mégis felértek az omlás oldalán. A sötétből felénk röppent néhány rozsdás kés, sőt, a galetki szolgát eltalálta egy vörösen izzó korbács hegye. Kalafonia a kintől sikoltva zuhant hanyatt, épp a karomba.

Mindez azonban semmiség volt ahhoz képest, ami a következő pillanatban szakadt ránk. A Kőbányai Sörgyárat irtózatos robbanás rázta meg, s vakító, fehér fény szúrt a szemünkbe. Úgy dőltünk el a légnomástól, mint a kuglibábok, de nem jártak jobban a meredély oldalán felfelé kaptató rémtündérek sem.

– Ezt egész Budapest hallhatta! – nyögött fel Rosszfű Róna, aki keresztben feküdt rajtam. Lelöktem magamról a banyát, és értetlenül néztem körbe, hogy megtaláljam a robbanás forrását.

Nem kellett sokat keresgélnem. Az Álomvilágból kilógó *Éjtáltos* hátulján, egész pontosan a szellemszusz-gépterm burkolatán, új hasadék nyílt. Narancsszínű lángok fújtak elő rajta, mindent meggyújtva, ami a gyártelepen csak éghető volt. S akadt ott bőven elfeledett olajoskanna, korhadó gerendák halma, szemétkupac – és a leeresztett kerekekkel gubbasztó targonca benzintartálya!

– Fussunk! – ordítottam. A csontjaimat átjárta a zsibbasztó rémület, pedig a java még csak ezután jött.

Az *Éjtáltos* oldalán tátongó résben hirtelen kialudtak a lángok, mintha jégvihar söpörte volna el őket. A benzintank robbanását tehát megúsztuk. Tüzek lobogtak a gyártelep különböző pontjain, az egyik bodegára pedig diadalmas ropogással kúszott fel a vörös kakas.

Először azt hittem, a szemem káprázik. A szellemszusz-terem hasadékában opálos fényt árasztó, karcsú alak bukkant fel. Azután még egy – kettő – öt... Összesen kilencen voltak, s gyorsan suhantak szerte a repedezett, kormos beton fölött.

– Ez meg miféle borzadály? – ordította túl a lángok robaját Rosszfű Róna. Láttam, hogy a két galetki is megkövülten, értetlenül nézi a hajladozó, könnyed alakokat, akikkel eddig még soha nem találkoztunk az *Éjtáltos* fedélzetén. Pedig most onnan bújtak elő!

– Égi Atyácskára, csak ezt ne! – nyöszörögtem. – Szétrepedtek a szellemszusz-tartályok!

– Na és? – tárta szét karjait Rosszfű Róna.

– Szerintem ezek... – elakadt a szavam, iszonyat szorította a torkomat. Képtelen voltam kimondani, amire gondoltam. A testem megrázkódott, az életöszton végre rávett a cselekvésre. – Tűnjünk el innen, de nagyon gyorsan!

– Hová lett Atvy? – kiabálta Kalafonia, aki immár másodszer veszítette el a mesterét.

Szerencsére sokkal jobban láttuk a környéket, mint korábban. A rémtündérek kábán támolyogtak vagy fetrengtek a robbanástól. Úgy tűnt, őket sokkal jobban megviselte a légnyomás, mint minket. Közöttük szökdécselt függén Morodur mester, egyre távolabb kerülve tőlünk, egyenesen a gyárépületek felé tartva.

– Az Álmodó után ment – mondtam. – Most mi legyen?

Rosszfű Róna volt közöttünk a rangidős, hát tőle vártam utasítást. A banya nem késlekedett.

– Vissza az *Éjtáltosra*! A csökönyös galetkin nem segíthetünk, az álmójárón viszont szükség lesz ránk. A robbanást egész biztos hallották az éberek is. Hamarosan megérkeznek a rendőrök és tűzoltók. Addigra vissza kell merülnünk az Álomvilágba, különben felfedeznek minket.

– És akkor mi van? – ordította könnyes arccal Kalafonia. – A mesterem nélkül én sehova...

A banya egyetlen ostorsuhintással elkábította, majd a vállára kapta a vékony kis galetkit.

– Utóbb hálás lesz ezért – mordult rám Rosszfű Róna, látva döb-bent képemet. – Atvy tud magára vigyázni. Nekünk most az *Éjtáltoson* a helyünk.

Bólintottam.

– A kísértetekre ügyelj! – figyelmeztetett a banya, miközben elindultunk az álmjáró felé. Amit az imént én képtelen voltam kimondani, ő nem tartotta magában. – A szellemszusztartályokban holt lelkek rejtöztek, és most kiszabadította őket a robbanás. Nem hinném, hogy különösebben kedves szellemek volnának. Erősnek és kegyetlennek kell lenniük, ha képesek voltak annyi szellemszuszt termelni, ami a leggyorsabb álmjáróvá tette az *Éjtáltost* az egész Világfán.

Tudtam, hogy Rónának igaza van. Az opál fényben csillogó kilenc alak látszólag tétován imbolygott a betonsíkon, egyre közelebb jutva a gyárépülethez. Azután velőtrázó sikoltás hallatszott. Futás közben arra kaptam a fejem. Az egyik kísértet rátalált a rémtündérekre és... Inkább nem írom le, mit művelt velük.

Mikor felrohantunk a rámpán, rögvest Ursuruba botlottam. A fiatal harcos tehetetlenül toporgott, kezében fokosát lóbálva, ami azonban semmit nem ért a szellemek ellen.

- Zsófi? – kiáltottam rá. – Hol van Büvellő?
– A fedélzeten nincs – felelt zavarodottan a szabír.
– Azt hittük, veletek van!

Megfordultam, s borzadva néztem a háború sújtotta sörgyárat. Büvellő és Atvy Morodur valahol még mindig odakinn voltak...

* * *

A távolból szirénák keserves jajongása közeledett. Zsófi óvatosan lopózott tovább a sárga őrlámpák által homályosan megvilágított, szűk sikátorban. Mélyen a gyárépületek között járt. A tűz ropogása és a rémülten menekülő rémtündérek ordításai már csak tompán értek el hozzá. Korábban hallotta a robbanást, ami cserepeket sodort le a tetőkről, és betört néhány hatalmas ablaktáblát. Úgy gondolta, a szórványos tüzek valamelyike elérhette a lepukkant targoncát, ami a fal tövében állt, s meggyújtotta annak benzintankját.

Soha nem hitte volna, hogy ekkorát tud szólni néhány liter üzemanyag. Bujkált is benne némi kétség, de most nem volt ideje rá, hogy töprengjen a dolgon.

Amikor elszabadult a vész, mindenki a galetkik segítségére sietett, kivéve őt. A révülő lány tudta, hogy mi elegendően vagyunk Morodur mester megmentéséhez. Ő inkább Sanyesz bátyó nyomába eredt, aki hihetetlen fürgeséggel osont be az egyik közeli sikátorba. Úgy tűnt, a rémtündérnek tetszett a parancsolgatás, de a piszkos munkát szerette inkább az alattvalóira bízni.

– Igazi herceg! – suttogta magának Büvellő, miközben hétrét görnyedve araszolt a koszos fal tövében. – Mégsem szép tőle, hogy köszönés nélkül távozik.

Valahol becsapódott egy vasajtó. Zsófi gyorsított az iramon, befordult néhány sarkon, s meglátta a kopott irodaépületeket. A második emeleten égtek a villanyok. A fehér falakra árnyak vetültek, de a lány onnan, ahol állt,

nem láthatta, kik vannak az épületben. Sanyesz bátyó viszont biztos oda sietett.

A portán útját állta egy rémtündér, de Büvellő könnyedén elbánt a bamba fickóval. Átlépte az alélt alakot, s már rohant is fel a második emeletre. Csapdákra és további örökre számított, de tévedett. A neonlámpákkal megvilágított irodában, kényelmes bőrfotelben ücsörögve találta a Várlabirintusi Tündérhercegség fejét. Aranyszínű italt szopogatott egy pohárból, ölében ott hevert a Pajszer.

– Tudtam, hogy remek oknyomozó riporter válna belőled – mondta elismerően. – Soha nem adod fel, igaz? Nagyon helyes! Nincs kedved felkeresni engem a Valóságban? Tudod: meglehetősen híres sómen vagyok. Tudnálak használni a műsoraimban.

– Kösz, nem – szólt mogorván Zsófi. Készenlétben tartotta a bűbájostort, bár a herceg békésnek tűnt, és más rémtündér sem mutatkozott sehol. – Az Álmodó?

– A másik szobában dekkol – intett poharával a háta mögött lévő ajtóra Sanyesz bátyó egykedvűen. – Nem akar veled menni.

– Azt sejtem. Sebaj, majd a fülénél fogva rángatom fel az *Éjtáltosra*.

– Sajna, ezt nem engedhetem. Megígértem Szíriza Dancsnak és Aritmia Orbácnak, hogy nálam biztonságban lesz a barátjuk.

– Tehát Orbánc mancsa is benne van a dologban! – biccentett Zsófi. – Miért rejtegetik a rémtündérek az Álmodót? Hisz ti soha nem bírtátok az ébereket.

– Ne feledd: én az éberekből élek! – Sanyesz bátyó széles mosolyt küldött a révülő lány felé. – Ha ők nem bámulnák szájtátva a műsoraimat, felkopna az állam, hiába vagyok tündérherceg.

– Azt kérdeztem: *miért?* – ismételte még indulatosabban Zsófi.

– Komolyan mondom: fogalmam sincs – a rémtündér rátette kezét a varázsbotra. – Mondjuk hallottam

ezt-azt... Valami nagy galiba van a Gyémánt Jurtában, amit Orbánc ki akar használni. Ehhez kell neki a szobában bujkáló fickó. És azt is sutyorogják, hogy Dancs bekóborolta az egész Világfát, különösen a Gyökérszinet, harcosokat keresve. Amolyan minden hájjal megkent, kemény öklű, kőagyú zsoldosokat, akik imádnak másokkal kegyetlenkedni. Az én rémtündéreimet is be akarták sorozni, de még gondolkodom a dolgon. Akinek birtokában van ez az aranyos feszítőpálca, az megengedheti magának, hogy válogasson a szövetségesek közt. Hát nincs igazam?

Büvellő jól emlékezett a Boszorkány-plázában történt eseményekre. A varázseszközt, ami a rémtündérek szent ereklyéje volt, akkoriban Püffencs lopta el. Hogy végül miként került vissza a borostás sómenhez, az rejtély. Az Arany Pajszer bűvereje bármit kinyitott, s ez különösen értékesé tette Sanyesz bátyó számára.

– Elég a dumából, hercegem! – lépett előre a lány.
– Add át nekem azt, akiért jöttem!

– Meglehet, hogy gonosznak hiszel, de én a becsületiszavamat adtam Orbáncéknak, hogy megvédem az Álmodót, amíg érte nem jönnek – a rémtündér letette poharát a földre, majd felállt. – Nem tudom, miért olyan fontos ez a fickó mindenkinek, de...

Az iroda jobb oldalán hatalmas ablakok sorakoztak. Az egyik most berobbant, millió üvegszilánkot szórva a meglepett Sanyeszra és Zsófiira. A tátongó nyíláson át opálfényű kísértet lebegett be a helyiségbe. Nem volt szüksége talajra, hogy lépjen, bár a lábait mozgatta. Törzse csupán távolról emlékeztetett emberi alakra, áttetsző bőre azonban pukkadózott, gomolygott és fortyogott.

– Ne izélj már, öreg! – kiáltott Sanyesz bátyó, de torlán akadt a szó. A kísértet villámgyorsan kinyúlt érte, s megragadta a derekánál. A rémtündér kezéből a padlóra hullott az Arany Pajszer.

Zsófi látta, hogy mire készül a szellem. Egyszerűen

össze akarta roppantani a szerencsétlenül kapálózó Sanyesz bátyót, aki máris levegő után kapkodott. A révülő lány bűbájostorából zúzmarahúzó-átkot küldött a kísértetre, s ez pillanatnyilag hatott. A szellem „teste” itt-ott elfehéredett, néhány kitüremkedés lehullott róla, bár nagyobb baja nem esett. Sanyesz bátyót a sarokba dobta, mint egy megunt játékot. A rémtündér halk nyekkenéssel jótékony ájulásba bukott. A kísértet Büvellő felé fordult, gonosz arcán rettenetes vigyorral. Nem vette észre, amit a lány jól látott: a szellem mögött felpúposodott a tapéta, majd újabb ős siklott át a falon. Ő azonban sokkal szilárdabb volt, mint a szellemszusz-teremből elszabadult kísértet. A kezében fehér fényű lasszó pörgött, amit ügyes mozdulattal a szellem nyakába dobott és szorosra rántott.

– Csorna! – szakadt ki a megkönnyebbült kiáltás Zsófiból.

– Meg ne köszönd az életed, Farkas Húga! – vicsorgott rá a sebhelyes arcú gépész. – Szívem szerint hagytam volna, hogy elemésszen.

Megrántotta a lasszót, melynek bűvereje tehetetlen kolonccá változtatta az imént még oly fürge kísértetet.

– Igyekeztek vissza az *Éjtáltosra* – kiáltott Kísértő Csorna, miközben kivontatta zsákmányát az épületből. – Az éberek hamarosan megérkeznek. Képtelen vagyok az összes szellemet begyűjteni, de annyi már van, hogy eltűnjünk a Valóságból. Nem várunk rátok!

Szellemek...? Begyűjtés...? Mindebből Zsófi nem sokat értett. Kísértő Csorna azonban további magyarázat nélkül távozott, magával vonszolva a szellemet.

Valaki megérintette Büvellő hátát, ő pedig hangosan felsikoltott.

– Bocsáss meg, kisasszonyom, de valóban jó lesz sietni – Atvy Morodur lehajolt, és felkapta az Arany Pajszert. – Szerencse, hogy még mindig működnek a galetki

ösztöneim, így követtelek téged. Lássuk hát, ki rejtőzik odabenn.

Zsófi egy helyben állva nézte, amint Morodur mester próbaképpen meglóbálja kezében a varázshot, majd hozzá koccantja a belső iroda kilincséhez. Az ajtó nyomban feltárult, s bentről szédítő sebességgel rontott ki egy csuklyás alak. A galetki szerencsére résen volt. Kigáncsolta az Álmodót, majd hátulról szorosan átkarolva a nyakát, arra kényszerítette a fickót, hogy feltérdeljen. Az Arany Pajszert közben elejtette. Mivel Büvellő és a galetki a csuklyással volt elfoglalva, nem vették észre, hogy az aléltnak hitt Sanyesz bátyó a lajbija zsebébe lopja a sárga varázshot.

– Mutasd az arcod, barátocskám! – súgta Atvy Morodur a vadul kapálózó férfi fülébe. Amaz hirtelen elernyed, mint aki belátja, hogy a további harc értelmetlen. A köpönyeg mélyéről riasztó kuncogás tört fel. A galetki kérdően pillantott Zsófira, aki erősebben markolta a bűbájostort, majd biccentett.

Morodur mester hátrarántotta a csuklyát, mire Büvellő felsikoltott. Az Álmodó lassan a lányra emelte tekintetét, s egyre hangosabban röhögött.

A galetki Nemcsók Kázmért tartotta a karjai között.